

Co do nabývací hodnoty bylo uvážiti:

Žal. úřad — ve shodě s judikaturou nss-u (srov. Boh. A 7721 a 7723/29) — sám uznává, že strana jest oprávněna případný omyl co do údajů učiněných v řízení ukládacím uplatnit a opravit ještě i v řízení odvolacím s tím účinkem, že úřad jest povinen k opravě té hleděti; žal. úřad však praví, že strana zde svého omylu neosvědčila, nýbrž omezila se prý na poukaz k značnému rozpětí mezi cenou zcizovací a udanou nabývací hodnotou, toto rozpětí však nestačí omyl osvědčiti, poněvadž — jak patrně z ocenění stav. úřadu — jest docela přiměřeno.

Nss neshledal stanovisko žal. úřadu správným. Strana neomezila se na poukaz k značnému rozpětí mezi zcizovací cenou a udanou hodnotou, nýbrž v podání z 22. února 1932 uvedla, že údaje v přiznání z 1. února 1932 jak co do ceny zcizovací, tak co do hodnoty nabývací byly učiněny nedopatřením advokátní kanceláře právního zástupce strany, která omylem zaměnila dva převodní případy a udala zde cenu a hodnotu, která se vztahovala na případ druhý. Podobně potvrdil pak tyto údaje svědek Dr. B. při svém výsledku 23. února 1932, udávaje, že následkem sběhlé záměny dvou převodních případů udal v daném případě zcizovací cenu a nabývací hodnotu jinou, nežli tehdy udati chtěl. Není tedy ve shodě se spisy zjištění úřadu, že strana svůj omyl osvědčovala pouze poukazem na značné rozpětí mezi cenou zcizovací a udanou hodnotou nabývací. Poukazem tím odůvodňovala strana pouze, proč pokládá za správnou jako nabývací hodnotu částku 200.000 K, nikoli však to, že činí nyní udání odchylné od toho, co udala v přiznání; tuto opravu odůvodňovala pouze zmíněným nedopatřením kanceláře svého právního zástupce.

Jestliže však strana uplatnila, že se — udávajíc hodnotu nabývací v přiznání — zmýlila, a bylo-li by omyl ten pokládati za prokázaný, pak nemohl úřad za nabývací hodnotu, udanou stranou, pokládati hodnotu uvedenou (omylem) v přiznání, nýbrž hodnotu udanou v podání z 22. února 1932. Nepokládal-li pak hodnotu tu za přiměřenou, bylo na něm, aby zavedl řízení podle § 17 dávk. prav.

Ježto úřad vychází z předpokladu, že strana svého omylu neprokazovala jinak nežli poukazem na značné rozpětí mezi zcizovací cenou a nabývací hodnotou udanou v přiznání, předpoklad ten je však v rozporu se spisy, bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss.

Č. 11.917.

Živnostenské právo: * Jediným znakem pravidelné dopravy motorovými vozidly podle zák. č. 198/1932 Sb. jest, že provoz dopravy je časově a místně upraven tak, že lze s ní počítati jako s dopravou se opakující.

(Nález ze dne 16. května 1935 č. 15.753/35.)

V ě c: Justina S. v P. proti zemskému úřadu v Brně o přestupek zák. o dopravě motorovými vozidly.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Nálezem okr. úřadu v Prostějově ze 4. února 1933 byla st-lka uznána vinnou přestupkem § 22 živn. ř. (§ 33 zák. č. 198/32 Sb.) a odsouzena podle § 33 zák. č. 198/1932 Sb. k pokutě 5.000 Kč, pro případ nedobytnosti ke 14dennímu vězení. Skutkovou podstatu tohoto přestupku shledal jmenovaný okr. úřad v tom, že st-lka v době od 21. ledna 1933 dopravuje svými automobily osoby z P. do B. po živnostensku a pravidelně, jezdíc ve všeobecně známou dobu a z všeobecně známého stanoviště, takže s její dopravou co opakující se jest jak v P., tak i v B. počítáno.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání z tohoto trestního nálezu, vysloviv, že skutková podstata přestupku kladeného st-lce za vinu je prokázána svědeckými výpověďmi, služebním zjištěním policejních orgánů a konaným šetřením. K vývodům st-lčina odvolání podotkl žal. úřad toto: »Podle § 147 živn. ř. je živn. úřad povinen oznámiti rozhodnutí i s důvody písemně toliko tehdy, není-li strana přítomna nebo žádá-li za to. V daném případě za to žádáno nebylo. Nade vší pochybnost bylo zjištěno, že st-lka provozuje zmíněnou periodickou dopravu na určité trati za pevnou sazbu za osobu (prokázáno návštějím) a s pevným stanovištěm jak v P., tak i v B., dále, že jezdí na zmíněné trati denně a v přibližně stejnou dobu, a to v P. vždy kolem 7.30, 12.30, 15.30 a 17.30 hod., z B. v 6.45, 10.30, 13.30, 17.00 hod. Že se doby odjezdů liší v minutách a že st-lka má na některých svých návštějích natištěno malými písmeny, že jezdí na objednávku, jest pro posouzení případu nerozhodno. Je tedy tuto dopravu ve smyslu § 1 cit. zák. považovati za periodickou, ježto provoz jest místně i časově upraven tak, že obecnstvo může s ní jako s opakující se počítati. I když st-lčin řidič převzal někoho bez objednávky k dopravě bez jejího vědomí, je za to odpovědná jedině st-lka, jako majitelka živn. oprávnění.«

O stížnosti uvážil nss toto: — — —

Podle § 33 zák. č. 198/32 Sb. potrestá okr. úřad toho, kdo bez pravoplatné koncese provozuje dopravu osob nebo nákladů podle § 1, pokutou od 1.000 Kč do 5.000 Kč a v případě nedobytnosti vězením podle míry zavinění, nejvýše však v trvání 14 dnů. V 1. odst. § 1 cit. zák. se uvádí, že doprava osob nebo nákladů, ať pravidelná nebo nepravidelná, provozovaná po živnostensku motorovými vozidly, je živností koncesovanou, a v odst. 3 vymezuje se pojem pravidelné dopravy v ten rozum, že je to taková doprava, jejíž provoz je časově a místně upraven tak, že lze s ní počítati jako s dopravou se opakující a že každá jiná doprava je doprava nepravidelná. Tyto předpisy se vztahují podle 1. odstavce § 37 cit. zák. také na dopravu podle § 1 tohoto zák. zřízenou před jeho účinností podle dosud platných předpisů. Podle toho jest od účinnosti zák. č. 198/1932 Sb., t. j. od 31. prosince 1932 (§ 81 tohoto zák.), pokládati za pravidelnou dopravu takovou dopravu motorovými vozidly, jejíž provoz je časově a místně upraven tak, že lze s ní

jako s opakující se počítati. Pro takto zákonem vymezený pojem pravidelné dopravy je bez právního významu, byl-li v konkrétním případě stanoven a vyhlášen jízdní řád, byly-li stanoveny přesné sazby dopravní, děje-li se doprava vždy ve zcela určitých intervalech časových a vždy mezi týmiž konečnými stanicemi a děje-li se doprava na objednávku, neboť jediným znakem pravidelné dopravy motorovými vozidly podle cit. zákonného ustanovení jest, že provoz dopravy je časově a místně upraven tak, že lze s ní počítati jako s dopravou se opakující.

Správnost tohoto výkladu potvrzuje vládní návrh zák. o dopravě motorovými vozidly (tisk č. 942/32 senátu Nár. shromáždění republiky Čsl.), v němž se uvádí, že pro ustanovení § 1 tohoto zák. je nerozhodno, zda nabídka k provedení dopravy vychází od jejího podnikatele, či od osoby dopravované, případně od osoby žádající od podnikatele dopravu nákladů (tak zv. jízda na objednávku), a že za pravidelnou dopravu považuje osnova takovou dopravu, jejíž provoz je časově a místně upraven tak, že lze s ní jako s opakující se počítati. Při tom — jak se ve vládn. návrhu dále uvádí — není třeba, aby doprava se dala podle přesně stanoveného jízdního řádu nebo mezi místy přesně stanovenými, nýbrž pro kvalifikování určité dopravy jako pravidelné stačí, jestliže se děje v dobu přibližně stejnou nebo mezi místy přibližně stejnými tak, že lze objektivně počítati s ní jako s opakující se. Tento úmysl zákonodárcův byl vyjádřen v uvedeném znění zák.

V konkrétním případě zjistil žal. úřad, že st-lka provozovala dopravu automobily na trati mezi P. a B. denně přibližně ve stejnou dobu — — —, a dospěl k závěru, že tuto dopravu sluší pokládati za dopravu periodickou, správně pravidelnou podle § 1 zák. č. 198/32 Sb. Námitku, že st-lka jezdila jen na objednávku, zamítl žal. úřad jako nerozhodnou. Správnost skutkového zjištění, z něhož žal. úřad vychází, st-lka ve stížnosti nepopírá, hájíc se v podstatě tím, že provozovala jízdy na objednávku. Jestliže žal. úřad zamítl tuto námitku jako právně nerozhodnou, nelze podle toho, co bylo uvedeno, důvodně tvrditi, že vyložil zákon nesprávně. — — —

Uvádí-li se ve stížnosti, že by nebylo možno koncesionáři nepravidelné dopravy vůbec jezdit a živnost provozovati, když by jeho zákazníci si objednávali jízdu na přibližně stejný čas, jak k tomu mají právo, a že zásah do tohoto práva volné objednávky znamená omezení všeobecných práv občana o volném pohybu, stačí na to odpověděti, že tyto úvahy nemohou nic změnit na dispozici zák. č. 198/1932 Sb., podle něhož provozování pravidelné dopravy motorovými vozidly je vyhrazeno mimo výjimky tu stanovené majitelům živností, jimž byla udělena koncese k takové pravidelné dopravě.

Zákonitostí nař. rozhodnutí nemohou otřásti ani námitky, že žal. úřad nesprávně pokládá za kritérium periodické dopravy podle § 1 zák. č. 198/32 Sb. existenci určité tratě, na které se doprava děje, pevnou sazbu a pevné stanoviště, neboť — i kdyby tomu tak bylo — přece v tomto případě měla doprava st-lkou provozovaná z důvodů shora uvedených veškeré znaky pravidelné dopravy podle § 1 cit. zák.